

[Ømann.]

tale om et forslag, som kunne skaffe det offentlige midler, der egentlig aldrig har været nogen borgers berettigede ejendom, og som kunne hentes netop fra et af inflationens arnesteder, nemlig ejendomshandlerne — en beskatning, der ikke ville skabe yderligere arbejdsløshed, og som ikke ville genere erhvervslivet. Det var en ønskeskat, som netop passer ind i den nuværende økonomiske situation; men alligevel skal man altså her høre, at det er med de radikales bifald, at denne reform er taget ud af lovforslaget.

At en konservativ finansminister kan præstere dette lille forsvindingsnummer, er jo ikke så overraskende; meningen med partiets slogan om, at flere skal eje mere, er vel ret beset, at færre skal eje mere. Men de radikale da! Ja, ved det tilsvarende forslags behandling i oktober, under omtalen af den del af det, som nu er gledet ud, udtalte den daværende radikale ordfører, hr. A. C. Normann:

„Det er det radikale venstres principielle synspunkt, som er uforandret gennem denne periode, at betydelige arbejdsfri indtægter skal beskattes.“

(Folketingstidende 1967-68, 1. samling, sp. 698).

Hvor betydelige skal de være, for at man skrider til en beskatning? Hvornår vil de radikale begynde at handle efter det så smukt formulerede princip?

Så er det blevet sagt, at dette spørgsmål skal løses i forbindelse med jordlovgivningen. Ja vel. Denne beskatnings forhold til jordlovene er nu ikke så kompliceret, som man vil gøre det til, men der er en sammenhæng. Se, hvis man laver effektive jordlove med tilstrækkelig stort udbud af jord og byggegrunde, ja, så opstår de avancer, vi her taler om, aldeles ikke. Men så er det jo, man nok kan slutte, at når regeringen viger tilbage for en beskatning af disse avancer, ja, så vil den vel så meget mere vige tilbage for at afskaffe fortjenesterne gennem dertil egnede jordlove, og så kan man jo slutte, at det nok bliver så som så med de jordlove, der skal vedtages, og med deres evne til at fremskaffe et rigeligt udbud af byggejord.

Vi kan altså tiltræde lovforslaget, for så vidt angår hædersgaverne, men må for-

beholde os at stille ændringsforslag eller at gå ind for det af socialdemokraterne fremsatte forslag, for så vidt angår denne beskatning i øvrigt.

Sigsgaard: Efter at den tidligere regerings forslag om en beskeden skærpelse af kapitalvindingskatten er gledet ud, omhandler det forslag, vi her behandler, jo kun en detalje i skattelovgivningen, og der er ingen grund til at tage en debat om det.

Derimod vil jeg ligesom andre gerne vide, om regeringen slet ingenting vil gøre ved kapitalgevinsterne på fast ejendom, og det synes jeg vi skal have svar på allerede i dag. Kan det virkelig være sådan, at alle skal være med til at bære større byrder, kun ikke de, der har fået lommerne fyldt med gevinster fra det store, ukontrollerede jordlotteri? Jeg mener ikke, det er tilstrækkeligt at henvise til undersøgelser, der skal foretages engang i fremtiden; det er nu, der skal tages hundreder af millioner af kroner ekstra fra skatteyderne, derfor må det også være allerede nu, at de arbejdsfri indkomster må være med til at bære byrderne. Det må være fuldstændig uforståeligt for de ganske store befolkningsgrupper, der i dag kun har til dagen og vejen, og som skal spænde livremmen yderligere ind, at det skal de altså gøre, medens andre grupper i befolkningen kan skovle kæmpebeløb til sig, uden at der røres ekstra ved det. Der er her tale simpelt hen om en social retfærdighedshandling, som regeringen altså åbenbart vil undlade.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg vil gerne takke de ærede ordførere for den tilslutning, der er givet til lovforslaget, og som jo har været fuldstændig enstemmig. Det, man har diskuteret, er det, der ikke står i lovforslaget, men det vil jeg da også gerne lige gøre et par bemærkninger om, idet jeg yderligere vil uddybe disse bemærkninger, når vi når frem til behandlingen af hr. Grünbaums forslag om en skærpelse af kapitalvindingskatten.

Det er jo ikke således, at vi ikke har en skat på disse kapitalgevinster. Den 4. juni 1965 fik vi en lov herom, som, så vidt jeg husker, blev til på socialdemokratiets initiativ; lovforslaget blev fremsat af den daværende socialdemokratiske finansminister